

Kız ve Küçük At

Aysel Banu YAVUZAL

Kız ve Küçük At

Aysel Banu YAVUZAL

Kırmızı ahırlı küçük bir çiftlikte, Mia adında bir kız ailesiyle yaşıyordu. Mia sekiz yaşındaydı; sıcak açık kahverengi teni ve iki alçak örgü yapılmış dalgalı kestane rengi saçları vardı. Büyük ela gözleri merakla parlıyor, gülümsediğinde ön dişlerinin arasında küçük bir boşluk görünüyordu. Hayvanları severdi ve her zaman hardal sarısı yağmur çizmelerini, mavi kot tulumunu, yumuşak kırmızı uzun kollu gömleğini ve boynuna gevşek bağlanmış yeşil bir bandanayı giyerdi.

Güneşli bir sabah, Mia'nın babası ona yeni bir misafirden bahsetti. 'Küçük bir at kurtarıldı ve bakıma ihtiyacı var,' dedi. 'Utangaç ve korkulu.' Mia'nın kalbi heyecanla çarptı. Küçük bez çantasını kaptı ve içini çıtır elmalı ödül mamalarıyla doldurdu. 'Yardım edebilir miyim?' diye sordu. Babası başını salladı. 'Anahtar sabırdır,' dedi. Mia nazik olacağına söz verdi.

Mia çitle çevrili alana yürüdü ve çitin üzerinden baktı. Orada küçük, ince, yaklaşık göğüs hizasında bir at duruyordu. Tüyleri dağınık altın-ten rengindeydi; krem beyazı bir yelesi ve kuyruğu vardı. Koyu, yumuşak kahverengi gözleri, yüzünde beyaz bir leke ve bacaklarında beyaz çoraplar vardı. Başında basit mavi bir ip yular duruyordu. Zayıf ve endişeli görünüyordu.

Mia yaklařınca küçük at irkildi ve geri çekildi. Kulakları geriye yattı ve kahverengi gözleri korkuyla büyüdü. Mia olduđu yerde durdu. Babasının sözlerini hatırladı: yavaş hareket et. Bu yüzden hiç kıpırdamadan durdu ve atın onu görmesini sağladı. 'Sorun yok,' diye fısıldadı. 'Sana zarar vermeyeceğim.'

Mia güvenin zaman aldığını biliyordu. Ertesi gün yumuşak bir fırça getirdi ve çitle çevrili alanın yanındaki bir tabureye oturdu. Alçak, sakin bir sesle konuştu. 'Merhaba, küçük at. Ben Mia.' At onu uzaktan izledi, krem beyazı yelesi esintide dalgalanıyordu. Yaklaşmadı ama kaçmadı da. Mia gülümsedi ve bekledi.

Her sabah Mia çitle çevrili alana gitti. Yavaş hareket etti ve alçak sesle konuştu. Hiç acele etmedi ve yüksek ses çıkarmadı. Küçük at onu merakla izlemeye başladı. Bir gün ona doğru bir adım attı. Mia'nın kalbi yerinden fırladı ama sakin kaldı. 'İşte böyle,' diye mırıldandı. 'Çok cesursun.' At kuyruğunu salladı ve geri çekildi ama Mia bunun bir başlangıç olduğunu biliyordu.

Bir hafta sonra Mia yumuşak bir fırça getirdi. Atın görmesi için uzattı. At kokladı ve homurdandı. 'Bu senin tüylerin için,' dedi nazikçe. Altın-ten rengi omzunu yavaş, nazik hareketlerle fırçalamaya başladı. At önce irkildi ama sonra kasları gevşedi. Yumuşak bir iç çekti. Mia onu uzun süre fırçaladı ve at uzaklaşmadı.

Mia küçük atı her gün tımarlamayı öğrendi. Dağınık tüylerini parlayana kadar fırçaladı. Krem beyazı yelesini ve kuyruğunu taradı. Toynaklarını dikkatle temizledi. At hareketsiz durdu ve ilgiden hoşlandı. 'Bunu seviyorsun, değil mi?' diye fısıldadı Mia. At kolunu burnuyla dürttü ve Mia'nın kalbi sevinçle doldu.

Bir öğleden sonra Mia bez çantasından bir ödöl maması getirdi. Avucunu açarak atın önüne koydu. At kokladı, sonra avucundan nazıkçe aldı. Yumuşak burnu tenini gıdıkladı. 'Aferin oğlum!' diye sessizce tezahürat yaptı Mia. Küçük at dudaklarını yaladı ve daha fazlası için elini dürttü. Mia güldü ve ona bir ödöl daha verdi.

Gün be gün Mia sabırlı ve şefkatliydi. Atı hiçbir şeye zorlamadı. Yavaş hareket etti ve alçak sesle konuştu. Küçük at ona güvenmeye başladı. Mia ona dokunduğunda irkilmeyi bıraktı. Boynunu sevmesine ve kulaklarının arkasını kaşımaya izin verdi. Hatta beyaz çorapları hardal sarısı çizmeleriyle uyum içinde adım atarak çitle çevrili alanda yanında yürüdü.

Sonra büyük bir an geldi. Mia atın sırtını fırçalarken at başını çevirdi ve ona baktı. Koyu kahverengi gözleri yumuşak ve sakindi. Bir adım yaklaştı ve başını Mia'nın omzuna koydu. Mia hiç kıpırdamadan durdu, yeşil bandanası atın krem beyazı yelesine değiyordu. Gözleri mutluluk gözyaşlarıyla doldu. 'Bana güveniyorsun,' diye fısıldadı.

O günden sonra küçük at Mia'yı her yerde takip etti. İp olmadan yanında yürüdü. Onu sevmesine ve ödül maması vermesine izin verdi. Çitle çevrili alanda oyunlar oynadılar ve Mia ona seslendiğinde gelmeyi öğretti. Diğer çiftlik hayvanları izledi ve gülümsüyor gibiydiler. Mia'nın babası, 'Sende bir yetenek var Mia. Sabır güven yaratır,' dedi.

Mia, nazik tımarlamanın ve olumlu yaklaşımın korkmuş bir hayvanın kendini güvende hissetmesine yardımcı olduğunu öğrendi. Hiç bağırmadı ve acele etmedi. Her zaman yavaş hareket etti ve alçak sesle konuştu. Bir zamanlar zayıf ve korkulu olan küçük at güçlendi ve mutlu oldu. Altın-ten rengi tüyleri parlıyor, krem beyazı yelesi rüzgârda dalgalanıyordu. Artık utangaç değildi. Evindeydi.

Kısa süre sonra Mia ve küçük at en iyi arkadaş oldular. Her şeyi birlikte yaptılar. Mia çitin üzerine oturup yüksek sesle kitap okurken at yakınlarında otlardı. Başını kaldırır ve anlıyormuş gibi yumuşakça kişnerdi. Mia'nın kalbi dolup taşıyordu. Sabrın ve şefkatin her şeyi değiştirdiğini biliyordu.

Sıcak bir akşam Mia küçük atla çitle çevrili alanda oturdu. Gökyüzü pembe ve turuncuya döndü. Atın sıcak böğrüne yaslandı ve mutlulukla iç çekti. 'Sonsuza kadar en iyi arkadaşız,' dedi. At kişnedi ve saçını burnuyla dürttü. Mia gülümsedi, ela gözleri parlıyordu. Güvenin en büyük armağan olduğunu biliyordu.

Ve böylece, kırmızı ahırlı çiftlikte Mia ve küçük at mutlu bir şekilde yaşadılar. Arkadaşlıkları herkese sabrın güven yarattığını gösterdi. Mia, yavaş hareket etmenin ve alçak sesle konuşmanın korkmuş bir kalbi değiştirebileceğini öğrendi. Küçük at, her elin acıtmadığını öğrendi. Birlikte, bir ömür boyu sürececek bir bağ buldular.